

καὶ ἀρτηριῶν διασχίζουσι τὴν ξηρὰν, περιβάλλουσιν τὴν σφαίραν τοῦ πλανήτου ὥστε διὰ χηλοῦ θώρακος. Πράγματι δὲ ὁ Ἄρης φαίνεται τελειότερος τῆς Γῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ μίαν ἐτι ἀπόδειξιν περὶ τῆς γνώμης, ἣν ἐξεφράσαμεν ἐν τῇ περὶ Οὐρανοῦ πραγματείᾳ. καθ' ἣν δὲ ὅσον μᾶλλον ἀπέχει τοῦ Ἡλίου πλανήτης τις, τοσοῦτον τελειότερος τυγχάνει. Ἄν ὅμως ἡ περὶ τῆς βαθμιαίας ταύτης προόδου ἰδέα ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ὑπάρξεως φυτικῶν καὶ ζωικῶν ὄντων, τοῦτο δὲν δύναται μὲν ν' ἀποδειχθῇ, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γνώμη ἐσφαλμένη ἐπὶ τῇ βᾶσει λογικῶν καὶ φυσικοφιλοσοφικῶν λόγων. Ἴσως μάλιστα θὰ ὑπῆρχον καὶ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου ἡ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως γραφικότης τῶν τοπειῶν δὲν εἶναι τοσοῦτον μονότονος.

Πράγματι δὲ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου παρουσιάζει ποικιλίαν χρωμάτων, καταδεικνύουσιν μεγίστην φυσικὴν καλλονήν. Μεταξὺ πάντων τῶν σημείων ἅτινα καθώρισαν οἱ ἀμερικανοὶ ἀστρονόμοι κατὰ αὐγουστον τοῦ 1892, καταλέγεται καὶ τὸ ὅτι «τμήματά τινα τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως ὑφίστανται μεταβολὰς χρωμάτων, μὴ δυναμένας νὰ ἐρμηνευθῶσι διὰ τῶν νεφῶν» καὶ ὅτι «καθαρῶς πράσιναι θέσεις παρατηροῦνται συγχέαις παρὰ τοὺς πόλους.» Προδήλως καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου ὁ Ἄρης ὁμοιάζει τῇ Γῇ, εἶναι δὲ πλέον ἢ πιθανόν ὅτι ὁ πλανήτης κατοικεῖται καὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνων ὄντων.

Τῇ περελθούσῃ κυριακῇ 5)17 ἰουνίου ὁ Ἄρης εὐρίσκειτο ἐν τετραγωνισμῷ μετὰ τοῦ Ἡλίου, ἦτοι ἀπέειχε τούτου 90⁰ μοίρας. Ἀνατέλλει περὶ τὸ μεσονύκτιον διέρχεται δὲ διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ περὶ τὴν ἡν ὥραν τῆς πρωίας. Ἡ Γῇ πλησιάζει πρὸς αὐτὸν μετὰ ταχύτητος ὁσημέραι αὐξούσης προσεγγίζουσα πρὸς αὐτὸν κατὰ 148,000 χιλιομέτρα καθ' ἑκάστην. Τῇ 5)17 ἰουνίου ἡ ἀπὸ τῆς Γῆς ἀπόστασις αὐτοῦ ἀνῆρχετο εἰς 1 $\frac{1}{4}$ περίπου τῆς ἡμιαδιαμέτρου τῆς τροχίως τῆς Γῆς. Εἰς τὸ ἐγγύτατον πρὸς τὴν Γῆν σημεῖον θὰ εὐρίσκειται ὁ Ἄρης τῇ 8)20 προσεχούς Ὀκτωβρίου, ὅτε καὶ θὰ ἀπέχη 64. 512. 360 χιλιομέτρων εὐρισκόμενος ἀκριβῶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἥλιον.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Ν. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ.

Ἦτο ὥραία ὡς σκιά τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης ἡ Ἀμαρυλλίς, ἡ γλαυκῶπις Δρυάς. Ἡ ὄψις τῆς ἦτο λευκὴ ὡς ἡ χιών τοῦ Ὀλύμπου, ἦν ροδίζουσι βραδέως περῶσαι αἱ δραπετίδες λάμψεις τῆς δύσεως. Θεσπέσιον μεδίμα διεχέετο φαιδρῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς, ἡδὺ ὡς ἡ πρώτη ροδόχρυσος αἴγλη, ἡ πλημμυροῦσα αἰθρίως τὸν γαλήνιον τῆς αὐγῆς οὐρανόν. Ἡ δὲ καλλιπλόκαμος αὐτῆς κόμη περιέστεφεν ἐρατεινῶς τὴν ἀκτινοβόλον μορφήν τῆς ὡς

χρυσῇ καὶ ἀτμώδης νεφέλῃ περιβάλλουσα ἄστρον γλυκύ. Ὅτε τὴν ἐσπέραν ἡ Φοῖβη, ἡ ἀργυρομέτωπος ἄνασσα τῆς νυκτός, λούουσα παιγνιωδῶς τὴν ἀκτινοειδῆ αὐτῆς κόμην εἰς τὸ κύμα, ἤρχετο εἶτα κυλίουσα ἀνὰ τοὺς ὑψηλὰς αἰθέρας τὸ χρυσήνιον ἄρμα τῆς, ἠτένιζεν αὐτὴν ρεμβάζουσιν ἀφελῶς εἰς τὴν ρίζαν τοῦ θείου ὄρους, καὶ ἀπέκρυπτε τὴν μορφήν ὀπίσω φαιῶν συννέφων, ὥχρ' ἔκζηλίας ἡ τάλαινα.

Ἦτο κόρη τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ πτερρέντος ἀγγέλου, ἡ λευκώλενος Νύμφη. Ἡμέραν τινὰ ἡ μυριολάτρευτος θεότης, ἐν στιγμῇ φαντασιοπληξίας βαρυνθεῖσα τὰ ἀκτινόχρυσά ὕψη τῆς θεσπέσιας κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου, ἦν προσκυνοῦσιν ἀργυροχίονες ὄγκοι νεφῶν τοὺς αἰθέρας προσπλέοντες, κατέβη ὅπως περιέλθῃ ποικιλίας χάριν τὰ βαθύσκια δάση, τὰ πυκνούμενα εἰς τὰς ὑπώρειας αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἔτεκεν αὐτὴν μέσῳ τῶν εὐκνήθων λειμώνων ἐπὶ κοίτης ἐκ ρόδων καὶ κρίνων, ὑπὸ σκιᾶν ἐλάτης εὐμήκου καὶ στιβαρᾶς παλαιφάτου δρυός. Ἀλλ' ἐκ φθόνου, φεῦ! ἡ μήτηρ δὲν συμπαρέλαβε τὸ βρέφος, ὅτε ἐπανεβῆ εἰς τὰς σεπτὰς τοῦ Ὀλύμπου ἄγκας, φοβηθεῖσα ἀστόργως μὴ, αὐξανόμενον, καὶ αὐτὴν ἐτι ἀμαυρώσῃ διὰ τοῦ ἀπαστράπτοντος κάλλους τοῦ. Ὡ τοῦ ζηλοτύπου τῆς φιλαρεσκείας ἐγωῖσμού! ἐπέπρωτο λοιπόν καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ νὰ θυσιασθῇ εἰς αὐτόν!

Αἱ Χάριτες ἀνέθρεψαν τὸ ἐγκαταλειφθὲν βρέφος ἐκ χρυσῶν μήλων, ἅτινα διὰ λευκωλένων χειρῶν ἔδρεπον ἀπὸ τῶν ἀγλαοκάρπων δένδρων τῶν πλησίον λειμῶνων καὶ ἐκ γλυκεροῦ ροδρομέλιτος. Ὅτε δ' ἡ μελανόπτερος Νύξ ἤρχετο ἀνάπτουσα σιγῇ ἑλὼς εἰς τὰ ὕψη τοὺς πυρολαμπεῖς τῶν ἀστέρων φανούς, αἱ Μοῦσαι, αἱ ἀργυροφθογγαί Μοῦσαι, προσήρχοντο φιλομειδῶς περὶ τὸ χλοερὸν αὐτῆς λίκνον καὶ διὰ τῆς θείας ὥδης τῶν, ἦν καὶ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐν ἐκστάσει ἀκούει, τὸν ὕπνον αὐτῆς ἐβαυκάλιζον.

Καὶ νύξῃθι ὑπὸ στοργικὸν οὐρανὸν ἡ ροδόπεπλος Νύμφη. Ἡ αὐγὴ τὴν ἐφίλει διὰ τῶν χρυσῶν τῆς σπινθήρων, καὶ τὴν ἐθώπευεν ἡ δύσις διὰ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τῆς. Ἡ κρυπτόβιος φιλομήλα χάριν αὐτῆς μόνης ἐτόνιζεν, ὑπὸ σκιερὰ φυλλώματα ἐστεγασμένη, τὸ ἡδὺ αὐτῆς ἄσμα δι' ἡμέρας καὶ νυκτός. Ὅτε μὲν τῇ ἐφαλλε δι' ὥδης μελιρρύτου πῶς ἡ στυγερά Πρόκνη, ἡ δύστηνος ἀδελφὴ τῆς, τὰς χεῖρας βάψασα εἰς πολύτιμον αἶμα, ἔφυγεν ἄπελπις εἶτα καὶ ἀσυναισθήτως καθ' ὁδὸν μετεμορφώθη ἡ πλάνης εἰς χελιδόνα μελανέιμονα: ἡ πῶς ἡ ἀηδονόστομος Σαπφώ ἀπὸ τοῦ ὑψικρήμνου ἀκταίου βράχου ἐπῆδρσε παράφορος εἰς τὸ παφλάζον κύμα, δαφνηστεφής καὶ λευκοχίτων, σφίγγουσα ἐπὶ τῆς πυριφλεγούς καρδίας τὴν χρυσὴν αὐτῆς φόρμιγγα. Τότε εἰς τοὺς ἡχους τῶν ἡδυπαθῶν τοῦ πτηνοῦ ἐλεγείων συνεκινεῖτο ἡ θάλλουσα φύσις, ἐστέναζον οἱ δρυμῶνες καὶ τὰ βαθυπόρυφα ρόδα ὡχρίων ἐκ θλίψεως: ἀπὸ δὲ τῶν οὐρανοχρῶν τῆς Ἀμαρυλλίδος ὁμμάτων ἐστάλαζον ἀργυραὶ δακρύων ραγίδες, αἵτινες, ἂν ἐπιπτον ὡς γλυκεῖα δρόσος ἐπὶ μεμαραμένων τυχὸν ἀνθυλλίων, τοῖς ἀπέδιδον ζῶην καὶ θάλας αὐτοστιγμεί. Ὅτε δὲ πάλιν τῇ ἐφαλλε φαιδρὰ ἄσματα, τῇ διηγείτο εὐμόλπως, πῶς τὸ μυρίνον ρόδον, τὸ χάρ-

μα τοῦ ἔαρος, λευκὸν ὃν ὅτ' ἐπλάσθη, ἐβαπτίσθη αἰφνης ἐν στιγμῇ ἀκαριαίας χαρᾶς εἰς καλλιχρουν ἐρυθρμα.

«Εἶχε πλασθῆ τὸ ρόδον τὸ ὥραϊον
λευκὸν λευκὸν ὡς ἡ ἀγνὴ χιών·
ὁ ζέφυρος τὸ κατεψίλει πνέων,
καὶ ἴνθει θεσπεσίως μειδιών.

«Ὁρθοῦτο εἰς λειμῶνας ἐαρίτας
ὡς τῶν ἀθεῶν ἀναξ ζηλευτός,
στεφόμενος μὲ δρόσου μαργαρίτας,
εἰς τὰς ἀκτίνας χαίρων τοῦ φωτός.

«Καὶ ἵρισε τὸ ρόδον πρὸς τὸ κρίνον,
ὅπερ ἐγγὺς εἰς ρύακος νερὸν
τὴν ἀργυρώδη κεφαλὴν του κλίνον,
ἐλούετο εἰς κύμα λαμπερόν.

«Κριτὴς ἐκλήθ' ἡ ἀπδὼν ἡ λάλος,
νὰ εἴπῃ μὲ τὸ ἄσμά της τάδρον,
ποῖον μὲ πλεῖον ἐκοσμήθη κάλλος
καὶ μῦρον ἔχει μᾶλλον γλυκερόν.

«Ἡ μοῦσα τῶν δρυμῶνων ἀπεκρίθη :
— ὦ ἀνθι ! εἰσθ' ἀμφοτέρω λαμπρά,
τὸ ρόδον πλὴν, μοὶ φαίνεται', ἐκοσμήθη
μὲ κάλλη κάπως πλέον δροσερά

«Καὶ ἐκλινε τὸ κρίνον τὰργυρώδες
μὲ λύπην πρὸς τοῦ ρύακος τὸν ροῦν,
κ' ἐκ τῆς χαρᾶς τὸ ρόδον τὸ εὐῶδες
αὐτοστιγμῇ ἐδάψη πορφυροῦν».

Εὐδαίμων Νύμφη!.. καὶ αὐτὴ ἡ μεγαλοπρεπὴς ἄνισ-
σα τῶν αἰθέρων, καὶ αὐτὴ ἡ ἀδαμαντόστεπτος Ἥρα, ἡ
ἐρατεινὴ μελανώπις συμβία τοῦ παντοδυνάμου πατρὸς
ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ἐπλήχθη καιρίως τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ
ὀξέος τοῦ φθόνου βέλους εἰς τὴν θείαν τῶν ἐξαισιῶν χα-
ρίτων της. Καὶ ἀπέστείλε ποτε κατὰ τῆς ἀγνῆς δρυά-
δος ὀφιώδη καὶ βλοσυρόφθαλμον δράκοντα, ὅστις ἀγρίως
συρίζων, ἐφώρμησε λάβρως ὅπως κατασπαράξῃ τὰ κρι-
νόπλαστα μέλη της· ἀλλ' ἐκθαμβος καὶ αὐτὸς ἔτι καὶ
ἀναυδος πρὸ αὐτῆς ἀπομείνας, — ὦ τοῦ ἀκατανικήτου
κράτους τῆς ἱερᾶς καλλονῆς! — ἀφῆκεν ἄθικτον τὴν θεί-
αν παρθένον, καὶ ὀπισθοδρομήσας ἔφυγε ταχύς εἰς βρα-
χοθέμεθλα ὄρη, ἐκρύβη ὀπίσω ἀβάτων λοχυμῶν.

Ἐκτοτε ἡ ζωὴ τῆς εὐπέπλου δρυάδος διέρρεεν ἡδέια
καὶ διαυγὴς ὡς ὁ ἐγγὺς κυλινδούμενος χρυσοδίνης ρύαξ.
Ἐντὸς αὐτοῦ κατώπριζεν ἐκείνη τὴν μορφήν της, καὶ
χαρὰ τότε ἡδέια, ἀπλετος καὶ ἀρρητος χαρὰ κατεπλημ-
μύρει τὴν καρδίαν αὐτῆς. Naί, ἔχαιρεν ἡ ἰδεόμορφος κό-
ρη διὰ τὸ κάλλος της, ἔχαιρε πλέον ἢ ἂν αἱ ἀεροθάτι-
δες πτέρυγες τοῦ χρυσοῦ τοῦ Διὸς ἀετοῦ, ἢ τοῦ ὕψι-
που Πηγάσου ἀνὴρπαζον αὐτὴν αἰφνιδίως εἰς οὐρανόν!
Εἰς ἔκστασιν περιερχομένη, ἐκλινε πρὸς τὸ κάτοπτρον τὸ
λάμπον, καὶ ἐθαύμαζεν ἑαυτὴν μειδιώσα ἐπὶ μακρόν, μέ-
χρις ὅτου, ἄφ' οὗ ἔδυνεν ὀπίσω ὁρέων ὁ Φοῖβος τελευταῖον
χρυσὸν φίλημα πρὸς αὐτὴν ἀποστέλλων, ἐπέχυνε πέριξ
αὐτῆς τοὺς πυκνοὺς της ζόφους ἢ βαθυμέλαινα νύξ.

Αὐγὴν τινα, τὴν κόμην στεφανώσασα δι' ἰάσμων καὶ
ρόδων ἐκάθησε πάλιν ἡ Ἀμαρυλλίς ἐγγὺς τοῦ κελαρύζον-
τος ρύακος. Παρ' αὐτὴν οἱ θάμνοι ἔφρισαν ὑπὸ τᾶς αὐ-
ρας, ἡ αἰωνόβιος δρυὶς ἐφῆπλου ἀνωθέν της τοὺς σκιοδό-
τους κλάδους της. Ἐβλεπεν εἰς τὸν ροῦν τὴν μορφήν
της, ἔβλεπεν ἔως οὗ ὑπὸ τοῦ αὐτολάτρινος θαυμασμοῦ
καταβληθεῖσα, ἀπώλεσε πᾶσαν αἴσθησιν!.. Ἐκλινεν ἐντὸς,
ἐκλινεν ἔτι μᾶλλον, ὑπερμέτρως ἐκλινε· καὶ αἰφνης!.. παφ-
λάζων δούπος ἠκούσθη καὶ τὸ γαλήνιον κύμα ἐρρίγησεν!
Ἡ δρυὶς, ἡ ἐλάτῃ, οἱ λευκανθεῖς μυριόφυλλοι θάμνοι, ἔ-
φριξαν θροοῦσαι καὶ τὸν στόνον αὐτῶν ἀντεβόησεν ἡ σκι-
ώδης τοῦ δάσους Ἥχώ!.. Φεῦ, φεῦ· ἡ Ἀμαρυλλίς, ἡ
πολυλάτρευτος ἄνισσα τῆς χλοανοῦς ἐκείνης ὄχτης, ἡ
ὑπερφυῆς καλλονή, ἣν πανισχύρου θεαίνης φθόνος δὲν ἴσ-
χυσε νὰ καταστρέψῃ, κατεπόθη ἔσαι ὑπὸ τῶν κυμάτων
ἀπωλέσθη θῦμα τῆς ἐγωῖστικῆς φιλαρεσκείας, τοῦ φι-
λαύτου αὐτοθαυμασμοῦ!.. Κατάρτατε εὐφροισθε ρύαξ!..
ὦ, ἂν τὸ αὐτὸ ὡς σὺ προὔξενον δράμα καὶ ἐν τῷ φαύλῳ
ἡμῶν αἰῶνι τὰ χρυσοστέφανα κάτοπρα τῶν εὐειδῶν γυ-
ναικῶν καὶ παρθένων, εὐτυχῆς, εὐτυχῆς καὶ ἀγία ἡ ἡ-
ρωικὴ χεὶρ ἐκείνη ἥτις θὰ ἀπειτόμην ποτὲ νὰ κατασυν-
τρίψῃ ἅπαντα ταῦτα εἰς κόνιν, καὶ ἀπὸ προσώπου τῆς
ὕψηλῳ ἀφανίσῃ αὐτὰ ἔσαι!..

Ἡ χρυσὴ Ἀφροδίτη μεταμελομένη πικρῶς ὅτι ἀστόρ-
γως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν περικαλλῆ θυγατέρα, με-
τέβαλε τὴν ἄμοιρον εἰς ἀειθαλῆ παρόχθιον ἰτέαν, ἥτις
κλίνουσα πενθίμως, ἀενάως λούει τὴν μακράν αὐτῆς
κόμην εἰς τοῦ ρύακος ἐκείνου τὰ χρυσάργυρα κύματα.
Μελάγχολος δὲ ἀηδὼν ἐπ' αὐτῆς καθημένη, κελადεὶ θρη-
νωδῶς τὸν πικρὸν θάνατόν της, καὶ πρὸς τὸ περιπαθεῖς
αὐτῆς ἔσμα ὁ ἡδὺς φλοίσθος ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς
ὄχτης ἐκπνέων, τὸν βαθὺν αὐτοῦ στόνον ἔνοι.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΑἶΝΩΝ (Ainos).

Οὕτω καλοῦσιν ἰδιόρρυθμόν τινα φυλὴν, ἥς τὰ μέλη
ζῶσιν ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐν καταστάσει πολιτισμοῦ παντελῶς
ἀρχαιτύπῳ καὶ σχεδὸν παραπλησίᾳ πρὸς τὴν βαρβα-
ρότητα.

Μέχρι τοῦδε οἱ Ἀἶνοι ἐθεωροῦντο ὡς αὐτόχθων φυλὴ
τῆς Ἰαπωνίας. Ἐθνολογικαὶ ὁμῶς ἔρευναι γενόμεναι
ἐπ' ἐσχάτων κατέδειξαν, ὅτι ἡ φυλὴ δὲν δύναται νὰ
θεωρηθῇ ὡς αὐτόχθων τῆς Ἰαπωνίας, διότι ὑπάρχουσι
τεκμήρια, μαρτυροῦντα περὶ τῆς προγενεστέρως ὑπάρ-
ξεως λαοῦ, ζήσαντος ἐν Ἰαπωνίᾳ πρὸ τῶν Ἀἰνῶν. Οἱ
τελευταῖοι οὗτοι ἐπικρατήσαντες ἐν Ἰαπωνίᾳ, εἰς ἐπο-
χὴν ἀρχαιοτάτην, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατὰ μικρὸν
ἐλάττωσιν τῶν προτέρων κατοίκων, ἐπενεγκόντες ἐπὶ
τέλους τὸν παντελῆ ἐξαφάνισμόν αὐτῶν.

Οἱ Κορακπουγκουρού — τοιοῦτόν ἐστι τὸ ἥκιστα
ἀρμονικὸν ὄνομα, ὅπερ δίδουσιν οἱ Ἀἶνοι εἰς τοὺς ὑπ' αὐ-